

злополуките на неаполитанското кралство; Куница да Романо, сестра на жестокия Ецелино; Фолкето да Марсилия, отначало влюбен трубадур, а по-късно епископ прочут с пламтящата си вяра. Тия духове са всичките обвити в светлина, така, че човешкият им образ едва се различава; ала споменът за този свят у тях се проявява чрез възмущение от злото и желание за добро, ала с такава стремителност, че през тия личности се разкрива гордата душа на поета.

Беатриче става все по-красива и от сега нататък това ще бъде признакът, че възкачването продължава от небе на небе; а заедно с красотата и расте и светлината, защото Данте сега се намира сред Слънцето, гдето успява да различи още по-ослепителни блясъци: това са ^{духове на мъдрили} ~~мъдри~~ дванадесет от които обграждат в кръг поета и жената, като венец, докато втори подобен венец ще се прибави към първия. Блажените са винаги изпълнени с благосклонна милост и готови да удовлетворят въпросите на Данте, които ^{черпят от} ~~взират се~~ Бога; така, Тома Аквински, ^{доминиканския монах,} ~~след като казва името си~~ и това на другарите си, славослови живота на свети Франциск, като похвалява любовта му към бедността, докато после францисканецът свети Бонавентура похвалява живота и мъдростта на свети Доменик. Прославата на тия двама основатели на монашески ордени завършва с един укор към изродените им последователи, укор, който добива още по-голяма тежест понеже иде от страна на блажените, които се грижат само за истината и доброто. Светията

~~сиява~~ отговаря и на някои теологични въпроси; и Данте поставя Тома Аквински като *doctor angelicus* на ~~небесните~~ четвъртото небе, като чувства твърде добре колко голяма част от поезията на "Рай" черпи от извора на съзерцанията му в "Сумма". В това време се явяват други духове в вид на венец; ала в същия миг Данте се усеца възнесен в небето на Марс, гдето, връз червеникавия фон на планетата, един голям кръст от ^{ярки} ~~блестящи~~ светлини ~~блести с чудно бяло сияние~~ *Така*

(от светлини що се явяват
се обираме на кръста живи или мъртви,
и тог чужбина ме до зорба)

*S'esso rissa per la croce una
che lo geriva, senza intender d'...*

В На това небе блаженствуват тия, които са се били за вярата; тук на поета се представя, с изпълнено от обич ликуване, пращането му Кача-гуида, издигнат в рицарски сан от императора и загинал в кръстоносен поход. Отвратен от сегашните времена, Данте намира утеха в скъпите спомени за старата "трезва и целомъдрена" Флоренция, която пращането му описва с умилителна нежност; той ненаситно разпитва и слуша някогашни случки из живота на най-благородни семейства, които по-късно гражданските раздори са опропастили, слуша съжаления за упадък, който настанал когато старото гражданство се размесило с хората дошли от околността. Чрез тия спомени, чрез тия печални размисления умът на поета се възвръща към тъжната действителност и у него се поражда желанието да уз-